budovy při mlýně musí za všech okolností býti kryty ohnivzdorným materiálem. V daném případě dlužno sedes materiae hledati v ustanovení § 44 cit. statutu. Podle tohoto ustanovení určuje stav. vrchnost, jakou střechou má býti budova kryta (taškový krov, břidlice neb šindel). Zároveň uvádí tento předpis, že rákosem neb slamou smí býti kryty jen budovy na vzdálenějších místech, mimo obec separátně (osaměle) stojící.

St-lka se domnívá, že tento předpis dovoluje, aby chlévy, o něž jde, byly kryty rákosem, ježto chlévy ty jsou postaveny venku za dědinou a jsou 400—500 m od obce vzdáleny. Stížnost tu však přehlíží, že k povolení, aby určitá budova mohla býti kryta rákosem neb slamou, nestačí, aby budova ležela vně obce v dostatečné vzdálenosti od ní, nýbrž jest třeba ještě předpokladů dalších, totiž aby budova ležela v ploše isolované (separátně, osaměle), kterýžto předpoklad není dán, když, jak žal. úřad zjišťuje a stížnost nepopírá, v bezprostřední blízkosti budovy, o niž jde, jsou hospodářské budovy souseda Benedikta T. Za tohoto stavu nelze míti za to, že dotyčné chlévy leží v poloze isolované a žal. úřad následkem toho právem nepřipustil, aby chlévy ty byly opatřeny krytinou rákosovou. Na tom nic nemění ani okolnost, že sousední budovy T-ovy nejsou ohnivzdorně kryty, a že v celé obci jsou chlévy pro brav kryty rákosem, neboť nezáleží na tom, jakou krytinu mají jiné stavby, nýbrž na tom, jakou krytinu podle stavebního statutu má míti stavba, o kterou šlo.

Č. 10.071.

Stavební právo. — Řízení před nss-em (Slovensko): Nájemník není podle stav. statutu města Bratislavy z roku 1872 legitimován ke stížnosti do demoličního rozkazu, týkajícího se budovy, v níž nájemník má najaté místnosti.

(Nález ze dne 14. října 1932 č. 15.581.)

Prejudikatura: Boh. A CCCXXVII/28, 3408/24, 6459/27, 7454/28.

Věc: Max H. v Bratislavě proti zemskému úřadu v Bratilsavě o zboření budovy.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Městský notářský úřad v Bratislavě nařídil výměrem z 19. října 1928 Konventu a nemocnici milosrdných bratří v Bratislavě jako vlastníku domu č. . . ., aby odstranil dřevěnou boudu, stojící na dvoře tohoto domu a sloužící za truhlářskou dílnu, z toho důvodu, že byla postavena bez stav. povolení. Odvolání, jež z výměru toho podal st-l, žal. úřad nař. rozhodnutím odmítl jako nepřípustné s odůvodněním, že st-li jako nájemníku uvedené budovy nepřísluší právo brojiti proti výměru, vydanému Konventu a nemocnici milosrdných bratří v Bratislavě jako majiteli dotčené boudy, ježto jej k tomu ani platné stavební statuty ani jeho nájemní poměr nelegitimuje.

Stížnost proti tomu namítá, že jest nesprávný názor žal. úřadu, jakoby nájemník neměl práva stěžovati si proti nařízenému odstranění boudy, kterou má najatu; stížnost dovozuje, že právě nájemník utrpí tím největší škodu, ježto za nynějších hospodářských poměrů a bytové nouze nemůže snadno nalézti náhradní místnosti, čímž se jeho existence ohrožuje.

Námitku tuto nelze uznati důvodnou. Nss vyslovil již v usnesení Boh. A CCCXXVII/28 právní názor, že podle stav. statutu města Bratislavy z r. 1872 není nájemník stranou v řízení o stavebně-policejní demoliční rozkaz. Názor ten, při kterém setrvává i v daném případě, odůvodněn byl tím, že řečený stavební statut neobsahuje žádných zvláštních ustanovení o řízení, jež jest při zamýšlené demolici budov provésti, takže dlužno tu přihlédnouti k ostatním všeobecným předpisům řečeného statutu. Z nich pak jest zřejmo, že stranami, s nimiž úřad ve věcech takových má jednati, jsou toliko stavebník, resp. majitel dotčené budovy a sousedé (srov. §§ 4, 16, 17 a 18 cit. statutu). Že by osobu, jež užívá místnosti v té které budově toliko z titulu svého nájemního poměru, slušelo pokládati za souseda, ze statutu nevyplývá, a nedá se to dovoditi ani z povahy věci samé. Není-li tedy nájemník v řízení o stavebně-policejní demoliční příkaz podle uvedeného statutu procesní stranou, pak není ani legitimován, aby brojil proti rozhodnutím neb opatřením, jež stav. úřad vydá v mezích své stavebně-policejní kompetence za účelem zbourání budovy, kterou má nájemník najatou. Interesentem legitimovaným k opravným prostředkům v řízení správním jest jen ten, koho označují za interesenta právní normy, upravující tu kterou právní materii. Interesentem takovým však nájemník podle stavebního statutu města Bratislavy není (srov. Boh. A 3408/24 a 7453/28), a to ani s hlediska předpisů zákona o ochraně nájemníků (srov. Boh. A 6459/27).

Lze připustiti, že demoliční příkaz může vrhati ve svých důsledcích reflex i na práva nájemníkova s hlediska jeho nájemního poměru, ježto má zájem na tom, aby místnosti, najaté v budově, jíž demoliční příkaz se týká, zbourány nebyly, a že jeho zájem může býti takovým opatřením stavebního řádu ohrožen. Leč tím při nedostatku positivního předpisu, který by mu poskytoval právo brojiti proti takovému opatření, jež se vydává k ochraně práv a zájmů veřejných, nemůže býti založena jeho legitimace jako procesní strany. Nájemník mohl by, má-li za to, že demoličním příkazem byla zmařena neb ohrožena jeho soukromá práva, z nájemní smlouvy mu plynoucí, domáhati se ochrany jich jen proti majiteli pronajatého objektu těmi prostředky, jež mu platný právní řád poskytuje proti němu jako jeho kontrahentu, tedy pořadem soudním.

Odmítl-li žal. úřad odvolání st-le jako nájemníka budovy, o které vydán byl jen jejímu vlastníku demoliční příkaz, pro nedostatek jeho legitimace, jako nepřípustné, jest tento výrok podle předcházejících úvah ve shodě se zákonem. — — — —

Č. 10.072.

Řízení správní. — Zaměstnanci veřejní: I. K tomu, aby právního institutu kompensace, zavedeného v právu soukromém, mohlo býti použito též v oboru práva veřejného, je zapotřebí zvláštního předpisu práv-